P. III. 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană

Nr. IV/7 — Editura în Frankfurt/Main — 1 Aprilie 1943

P. 128741

K/0075

Cuprinsul:

1. Cuvântul Führerului. — 2. In memoria lui Dietrich Eckart. — 3. Maestrul Ion Al. Brătescu-Voineşti. — 4. Europa la răspântie. — 5. Aceasta să fie oare contribuţia Elveţiei la lupta de apărare a Europei împotriva bolşevismului iudaic?

Cuvântul Führerului

„... Dacă ar fi fost nevoie să i se demonstreze poporului nostru toată gravitatea acestei gigantice lupte care se poartă pe pământ, pe apă şi'n aer, atunci iarna aceasta a îndepărtat de bună seamă şi ultimile îndoieli cu privire la seriozitatea situaţiei. Stepele Răsăritului şi-au mai revărsat odată masele lor de oameni asupra Europei, mânate din urmă de aceeaşi putere care şi'n trecut a pus la cale războaie, a profitat cât mai mult depe urma lor şi care caută acum să se folosească de interesele capitaliste şi de instinctele bolşevice pentru a-şi realiza scopul final. Rămâne în seama cercetătorilor de mai târziu ai istoriei să arate cât de mare a fost astă iarnă primejdia cotropirii celui mai vechiu continent de către barbaria Răsăritului. Faptul că această primejdie a trecut de acum şi că ea a fost îndepărtată de Europa, e meritul neperitor al acelor soldaţi a căror memorie voim s'o fixăm astăzi în eternitate ..."

„... Tot mai clar ne apare adevărul că frământările care au cuprins Europa dela primul război mondial încoace, s'au adâncit tot mai mult până au ajuns la proporţia unui război care nu se poate asemui decât doar cu cele mai mari evenimente ale trecutului nostru. Iudaismul internaţional ne-a impus un război care nu cunoaşte nici o milă, nici o cruţare şi dacă n'am fi în stare să oprim valul distrugerii la hotarele Europei, atunci acest continent s'ar prăbuşi în ruină şi prăpăd. Dar nu oraşele arse şi monumentele de cultură distruse ar fi cea mai teribilă consecinţă a acestei lupte,

BIBLIOTECA

ci măcelărirea bestială a milioane de oameni care ar cădea în acest caz pradă hoardelor asiatice, întocmai ca pe vremea năvălirii Hunilor sau a Mongolilor ...“

„... Dar pe lângă primejdia barbariei răsăritene ne mai ameninţă şi setea de distrugere satanică a aliatului ei occidental. Ţelurile de război ale duşmanilor noştri ne sunt prea bine cunoscute din numeroase publicaţii, cuvântări şi revendicări făţişe ...“

„... Şi ţelurile lor se acopere întocmai cu cele ale aliatului lor bolşevic, pe care nu numai că le cunoaştem, ci le-am şi trăit în mare parte. Ele pot fi rezumate într'unul singur: nimicirea tuturor popoarelor conştiente ale continentului nostru în frunte cu propriul nostru popor. Şi nu putem vedea nici o deosebire în faptul că aceste ameninţări ne vin din partea unor ziare engleze sau americane, parlamentari, oratori şi literaţi, care cer destrămarea Reichului, răpirea copiilor noştri, sterilizarea tineretului şi altele de acestea, sau din partea bolşevicilor care urmăresc pur şi simplu masacrarea popoarelor europene cu toţi bărbaţii, femeile şi copiii lor, căci şi unii şi alţii sunt mânaţi de aceeaşi ură nestinsă a acelei rase blestemate care ca o adevărată vargă a lui Dumnezeu chinue de mii de ani celelalte popoare ale pământului, până când acestea, în răstimpurile în care ajung la conştiinţa de sine, caută mereu iarăşi să se apere ...“

„... Şi eu repet şi acum profeţia mea de altă dată, că la sfârşitul acestui război nu Germania şi Statele aliate cu ea vor cădea pradă bolşevismului, ci acele popoare şi ţări care stăpânite fiind de jidani, se vor vedea într'o bună zi otrăvite de otrava bolşevismului, faţă de care nu sunt câtuşi de puţin imune, în primul rând din cauza anacronicei lor ordini sociale. Nu regimul naţional-socialist sau fascist va fi acela care va dispare fără de nici o urmă, ci un vechiu imperiu mondial se va prăbuşi şi se va desface în bucăţi. Păcatul pe care-l comite acesta faţă de propriul său sânge şi faţă de un sânge înrudit, va aduce după sine o mizerie îngrozitoare şi o nenorocire mare în propriile sale ţări ...“

„... De aceea viitorul popoarelor creatoare de adevărată cultură nu va fi nici de natură iudeo-bolşevică şi nici iudeo-capitalistă, ci acest viitor va sta pretutindeni într'o măsură din ce în ce mai mare în serviciul intereselor naţionale şi va urmări atingerea supremului său ideal care nu poate fi altul decât întărirea adevăratelor comunităţi naţionale.“

(Din discursul Führerului, rostit cu prilejul comemorării eroilor, la 21 Martie 1943)

2. In memoria lui Dietrich Eckart

Dietrich Eckart, poetul şi profetul poporului său, unul dintre ctitorii celui de al treilea Reich, ar fi împlinit la 23 a lunei acesteia 75 de ani. Dar soarta a voit ca'n zilele de Crăciun 1923 inima acestui aprig luptător pentru înnoirea vieţii naţionale a poporului său, să bată pentru ultima oară. Dietrich Eckart a fost greu încercat în cursul luptei sale, dar s'a săvârşit din viaţă cu credinţa nestrămutată în victoria naţional-socialismului şi'n cea a renaşterii Germaniei. In acele zile grele, naţional-socialismul nu-şi putuse atinge ţelul; reacţiunea îl doborîse, conducătorii săi fuseseră arestaţi. Printre aceştia se afla şi Dietrich Eckart a cărui sănătate era pe atunci profund zdruncinată. Guvernul bavarez, informat de starea desperată a sănătăţii lui Eckart, a dispus eliberarea lui, ca să nu devină un martir al mişcării naţional-socialiste. Ultimile sale licăriri de viaţă le aflăm în cântecul său de alarmă „Sturm, Sturm, Sturm!“ („Năvală, năvală, năvală!“) şi'n „Deutschland erwache“ („Deşteaptă-te Germanie“).

Dietrich Eckart şi-a părăsit locul natal Neumarkt, încă în timpul tinereţii sale, a întrerupt studiul medicinei şi eliberându-se de atâtea constrângeri ale societăţii, a căutat să pătrundă în tainele adânci ale vieţii. In pragul acestui veac se afla în Berlin, unde a trăit ca poet şi scriitor timp de 12 ani o viaţă plină de mizerie. Nu odată i-au lipsit până şi banii trebuitori, ca să-şi poată plăti un culcuş de noapte. In ciuda lipsurilor de tot felul, el năzueşte mereu către valorile neperitoare ale vieţii, pe care nu le poate găsi decât în viaţa sufletească. Nu-l preocupă nici fericirea personală, nici bunurile materiale. O singură mare năzuinţă îi umple toată viaţa: grija de viitorul neamului său.

Poartă în el strucura sufletească a unui Peer Gynt şi Faust. Scrie o nouă versiune a acelei drame nordice, care poartă pecetea misticei sale şi a sufletului său şi'n care a izbutit să ne dea un Peer Gynt în contururi clare şi deosebit de plastice.

Dietrich Eckart care a lucrat în linişte la opera sa, căutând mereu s'o înalţe spre culmile perfecţiunii, era capabil de porniri vijelioase când era vorba de a apăra poporul german de microbii descompunerii.

Duşmanul cel mai mare al tuturor valorilor sufleteşti era pentru el jidanul cu materialismul său integral. „Iudaic“ şi „lipsit de suflet“ sunt pentru el noţiuni identice, jidanul fiind un Mephisto, care nu ştie ce-i sufletul. Inverşunarea cu care a înţeles să-şi apere concepţia faţă de toţi duşmanii ei şi refurul său de a domoli această luptă printr'un compromis au făcut ca în timpul erei Wilhmine numele său să fie ţinut mereu în umbră, iar în vremea republicei roşii dela München şi'n cea a regimului democrat de mai târziu să fie expus unei continue prigoane.

Piesa sa dramatică „Heinrich al VI-lea“ a fost interzisă în 1915 de către Bethmann-Hollweg, iar tragedia sa „Lorenzaccio“, în care eroul e victima propriei sale slăbiciuni, a fost în 1918 respinsă cu observaţii maliţioase de către directorii teatrelor de pe atunci.

In acele zile şi-a dat Eckart seama că trebue să părăsească tărâmul poeziei şi să se'ndrepte direct către popor. Il cunoştea bine pe ţăranul german şi obişnuia să zăbovească adesea cu mare satisfacţie lăuntrică printre aceşti oameni necultivaţi, pe care îi orienta în problemele politice şi sociale ale vremii sau în mijlocul cărora filozofa asupra lumii şi a vieţii. Chemările sale adresate poporului german în anii 1918—23 urmăreau toate numai scopul de a ţine trează credinţa poporului în Germania şi de a uni toate forţele celor ce se hotăriseră să apere onoarea poporului german.

Pe la finea anului 1918 a început să publice o revistă al cărei titlu „Auf gut deutsch“ („In bună limbă germană“) cuprinde un program. Voia cu tot dinadinsul să lămurească cine au fost aceia care au adus poporul german până la marginea prăpastiei şi au cauzat prăbuşirea Germaniei.

Articolul pe care l-a publicat în cursul anului 1919 în acea revistă despre „Das deutsche Judentum in und außer uns“ („Iudaismul german din şi'n afară de noi“) e o şarjă împotriva filosofiei celui mai mare gânditor iudeu Baruch Spinoza, în care se exprimase încercarea iudaismului de a interpreta lumea exclusiv sub unghiul principiului utilităţii. In filosofia lui Spinoza nu vom găsi nici „o taină, totul ne apare ca un lucru de sine înţeles, imediat ce ne concentrăm gândirea asupra lui; realitatea e desăvârşită, de aceea nu poate fi vorba de o desvoltare ... tocmai pentrucă dânsul ca jidan n'avea habar de viaţa sufletească. Cel ce nu vede în toată această lume decât ceeea ce-i pământesc, acela nu intră în conflict cu acesta, pentrucă pământescul fiind singura realitate dată, nu ascunde nici o taină.“ [1])

Acest lucru îl recunoaşte de altmintrelea pe faţă şi cercetătorul iudeu Jakob Klatzkin în cartea sa „Probleme des modernen Judentums“ („Problemele iudaismului modern“):

„Religia iudaică nu e de natură metafizică ... Religia noastră refuză să cerceteze care sunt cauzele orânduirii. Ea cunoaşte legi, oprelişti, norme, dar nu cunoaşte nici principii şi nici dogme ... tocmai pentrucă ea nu e un cod de principii, ci un cod de legi.“ [2])

Aceeaşi atitudine de recuzare a tot ce e sufletesc a aflat-o Eckart şi la sionistul Martin Buber care într'o conferinţă ţinută la München asupra viitorului stat palestinian, a arătat că acest stat va trebui distrus, în caz că'n alcătuirea lui s'ar strecura fie şi numai o cât de slabă urmă de idei de ordin supranatural.

„Nici că se putea o desvăluire mai făţişă a tainei care stă la baza iudaismului. Preocuparea principală a acestuia ... e suprimarea sufletului din lume ... de aceea şi caută iudaismul să dărâme orice formă de viaţă sprijinită pe suflet ... de aceea şi sunt jidanii, în mod conştient sau inconştient, anarhişti.“ [3])

Eckart a arătat în articolul său „Jewry über alles“ drumul pe care l-a parcurs iudaismul pentru instaurarea unui singur imperiu iudaic pe ruinele tuturor ţărilor de până acum.“ [4]) Răvna iudaismului de a ajunge la dominaţia mondială găseşte o pradă cât se poate de binevenită în popoarele zdruncinate

[1]) Citat din Alfred Rosenberg: Dietrich Eckart, p. 226—227.

[2]) Citat din Jakob Klatzkin: „Probleme des modernen Judentums“, p. 16—18.

[3]) Citat din Alfred Rosenberg: Dietrich Eckart, p. 219.

[4]) Vezi: „Auf gut deutsch“, caietul 35/36 din 26. 11. 1920, p. 401—425.

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

de anarhie şi mizerie. Iudaismul surpă cu ajutorul aparatului său bancar bazele sănătoase ale vieţii economice a oricărui stat. Eckart cere cu insistenţă ca în vederea preîntimpinării acestei primejdii jidoveşti, statul să ia de îndată măsurile cuvenite pentru etatizarea creditului.[5])

Eckart i-a demascat apoi ca vasali ai iudaismului pe toţi aceia care, în anii de după primul război mondial, s'au eschivat prin vorbe goale de a lua măsuri de socializare care să ducă la înfrângerea puterii marei finanţe internaţionale. El i-a aşezat în categoria jidoviţilor şi pe aceia care refuză să ia o atitudine ostilă faţă de jidani.[6])

„Noi însă vom refuza cu dispreţ să urmăm pe acela care nu va lua o atitudine hotărîtă împotriva jidanilor, oricine ar fi el, ministru sau şef de partid. La stâlpul infamiei îi vom ţintui pe toţi, după cum o merită." [7])

Dietrich Eckart a luptat mai întâi singur. In Ianuarie 1919 i se ataşează Alfred Rosenberg. Colaborarea dintre aceste două personalităţi devine extrem de vie. In acelaşi an se înfăptueşte prin mijlocirea lui Anton Drechsler cea dintâi legătură dintre Dietrich Eckart şi partidul D. A. P. (Deutsche Arbeiter-Partei) de atunci. Scurt timp după aceasta urmează prima întâlnire a lui Adolf Hitler cu Dietrich Eckart. Un adânc spirit de camaraderie şi o prietenie care n'avea să se mai stingă niciodată, i-a legat de atunci încolo pe aceşti bărbaţi care luptă cu toţii la opera de reconstrucţie a Germaniei.

După dobândirea în anul 1921 a ziarului „Münchner Beobachter" de către D. A. P., Dietrich Eckart se hotărî să sisteze apariţia foii sale „Auf gut Deutsch" şi luă ca prim-redactor conducerea acelui ziar care a devenit de atunci înainte organul oficial al naţional-socialismului şi a apărut cu titlul de „Völkischer Beobachter". Dietrich Eckart a condus acest ziar, în colaborare cu Alfred Rosenberg, până la ultima suflare a vieţii sale.

Dar Dietrich Eckart e şi unul dintre ctitorii spirituali ai „Serviciului Mondial". El a arătat mereu că lupta împotriva iudaismului nu va putea ajunge la rezultatele dorite, decât dacă va fi purtată pe plan internaţional şi va fi dirijată de către o centrală internaţională, aşa cum e, cel puţin într'o măsură oarecare, „Serviciul Mondial".

Dietrich Eckart s'a săvârşit din viaţă în toiul luptei naţional-socialiste. El va rămâne însă de-a pururea unul dintre ctitorii celui de al treilea Reich. Chemarea sa cuprinsă în „Deutschland erwache" a însoţit mereu, ca unul dintre cele mai vii simboale, lupta poporului german pentru mântuirea şi reconstrucţia ţării sale. (Serviciul Mondial)

3. Maestrul Ion Al. Brătescu-Voineşti

a împlinit de curând 75 de ani. Cu acest prilej ziarul „Porunca Vremii" i-a închinat un articol editorial, iar poporul român, în tot ce are el mai curat şi sănătos, l-a sărbătorit fără banchete, fără zgomot, ci cu discreţia cuvenită unui om a cărui sensibilitate şi modestie înăscută suportă cu anevoie revărsări de elogii, oricât de îndreptăţite şi sincere ar fi ele.

Inzestrat din fire cu cumpăna dreptăţii, cu o blândeţă şi delicateţă rară, sensilibitatea sa excesiv de fină vibra adânc la durerile şi necazurile celor ce nu se puteau adapta la condiţiunile de viaţă ale mediului lor, dar nu-l lăsa să supere, să jignească şi mai puţin încă să lupte împotriva cuiva. Un asemenea suflet era făcut să evite orice conflict cu semenii săi, să se strecoare prin viaţă nebăgat în seamă, să facă bine pe unde poate, dar să nu-l atingă pe nimeni nici măcar cu o floare. De aceea nu mică a fost surpriza intelectualităţii româneşti, când prin 1935 a prins să răsune dintrodată, ca un bucium, chemarea sa la luptă împotriva tendinţelor de cotropire ale iudaismului. Articolele pe care le-a scris atunci întrun mare ziar din Capitală, exprimau atâta amărăciune lăuntrică, atâta durere şi îngrijorare cu privire la viitorul Neamului său, încât scrise fiind de un om ca acesta, ele au răscolit adânc multe conştiinţe adormite şi au contribuit în mare măsură la popularizarea mişcării naţionaliste a eroicului tineret român, care pornise împotriva valului cotropitor al iudeo-bolşevismului una dintre cele mai dramatice lupte din câte au purtat vreodată neamurile pentru păstrarea fiinţei lor etnice.

Care Român adevărat va putea să uite vreodată aportul moral pe care l-a adus Ion Alexandru Brătescu-Voineşti luptei acesteia, când a refuzat să primească direcţia ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa"? Jidanii şi jidoviţii „Adevărului" şi ai „Dimineţii" intraseră, în urma viguroasei mişcări naţionaliste, în mare criză. Le trebuia un mare nume de Român neaoş care să preia formal direcţia acestor ziare şi să acopere cu numele său scrisul şi activitatea lor prin care subminau sănătatea sufletească şi existenţa însăşi nu numai a statului dar şi a poporului român ca atare. Primul lor gând s'a îndreptat către Brătescu-Voineşti. Ca să fie siguri de reuşita loviturii lor, îi oferiseră drept salar lunar o sumă excesiv de mare. Şi atunci, refuzând, spre marea lor surprindere, această ademenitoare ofertă, a izbucnit cu o putere nebănuită toată revolta Maestrului, tot desgustul faţă de metodele de corupţie ale Iudeilor, toată îngrijorarea de viitorul Neamului său. Atunci a scris Ion Al. Brătescu-Voineşti, sub semnătură proprie, acea serie de articole asupra primejdiei iudaice, care prin obiectivitatea, claritatea şi convajnice contribuţii de acest fel la elucidarea problemei jidoveşti.

„Iată-mă — scria Maestrul — îmbrâncit fără voia mea într'o luptă de care m'am ferit toată viaţa. Până la vârsta în care mă găsesc, de când ţin condeiul în mână, n'am aţâţat pe semenii mei la ură şi la vrăjmăşie. Desfid să mi se arate unde am propovăduit vreodată ură împotriva neamului evreesc ... Când însă în contra neamului meu şi datoriei lui de a se apăra, se duce o luptă de desfiinţare de către oameni care practică un feroce naţionalism al neamului lor, străin de al meu, atunci imboldul, moştenit, devenit aproape instinctiv, de a iubi mai mult pe cei de un neam cu mine, decât pe cei de un alt neam, îmi impune să mă rânduiesc de partea lor şi să-mi jertfesc chiar viaţa pentru apărarea drepturilor lor încălcate."

Astfel atitudinea antiiudaică a Maestrului, care este şi cea a întregului Neam românesc, nu izvoreşte din ură, ci din dreptul şi datoria de a-şi apăra şi feri de înfrânare pământul strămoşesc.

Primejdia jidovească rezidă în însăşi religia Iudeilor, care le impune nu numai să dispreţuiască dar să şi poarte luptă de exterminare a tot ce nu e jidovesc. Căci iată — spune Maestrul — ce poruncă cuprind versetele 12 şi 16 din Biblie pentru poporul lui Israel: „Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii ţării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vei locui împreună. **Dimpotrivă, să le dărâmi altarele şi să le trânteşti la pământ idolii.**" Şi care om integru ar putea să susţină că această poruncă n'a fost aplicată întocmai pe pământul Spaniei, al Rusiei şi'n teritoriile cotropite de bolşevici în 1940?

In faţa acestei tendinţi destructive a iudaismului, Maestrul se întreabă care este opera constructivă, contribuţia efectivă a lui Israel la opera de zidire a culturii şi civilizaţiei noastre.

„Arătaţi-mi — scrie Maestrul, cu gândul la toată munca săvârşită în Capitala ţării româneşti — care este singura floare semănată ori presădită de mână de evreu, care petec de pajişte e întreţinut, tuns şi stropit de mână de evreu, care din pomi a fost sădit de mână de evreu, care petec de alee a fost împietrit, e greblat şi plivit de mână de evreu! ..." „Arătaţi-mi o singură piatră de bordură, o singură piatră cubică, tăiată sau aşezată la locul ei de mână de evreu, un singur centimetru liniat de canalizare executat de mână de evreu, o singură şină de tramvai, un singur stâlp de fontă, instalate de mână de evreu!" „Arătaţi-mi o singură ridichie, un singur fir de ceapă, o singură pasăre, un singur fruct, care să fie produs de mână de evreu. Nimic, absolut nimic."

Şi Maestrul conchide: „Toată munca grea, toată munca de construcţie şi producţie e lăsată altora; iar evreilor muncile uşoare şi ocupaţiile mănoase, îndeletnicirile în care e posibilitate de câştiguri mari prin înşelăciune. Antreprize de lucrări săvârşite de alţii, unde se poate câştiga prin procurare de material mediocru şi prin executare mediocră. Profesiuni libere unde se poate specula naivitatea şi ignoranţa clientului. Misitic, gazetărie." Şi apoi verdictul definitiv: **„Pentru evreime minciuna e ceea ce e apa pentru peşti: singurul element în care poate trăi."**

Străduindu-se să trezească în tot Românul conştiinţa primejdiei jidoveşti, Maestrul şi-a exprimat în acelaşi timp şi admiraţia sa făţişă pentru mişcarea naţional-socialistă căreia îi recunoaşte misiunea istorică de a duce lupta de deparazitare a Europei de plaga iudeo-bolşevismului. „Mi-ar fi foarte uşor — scria Maestrul încă dela 1935, când îţi trebuia un deosebit curaj să afirmi un asemenea lucru — să fac apologia hitlerismului şi să găsesc lipsită de orice temeiu raţional pornirea împotriva lui, din partea oricărui Român conştient de interesele neamului său." [1])

Articolele sale din ultima vreme, atât cel închinat Mareşalului Ion Antonescu, în care arată, în cuvinte emoţionante, importanţa misiunii istorice ce o îndeplineşte Mareşalul, cât şi cel despre comunism, sunt o nouă mărturie a credinţei sale nestrămutate în victoria finală a dreptăţii neamului său.[2])

Ion Al. Brătescu-Voineşti e mai mult decât un mare maestru al condeiului: e omul care la cea mai grea răspântie a istoriei continentului nostru, şi-a apărat Neamul cu înverşunarea unui plăeş voevodal, e un caracter, un Român adevărat pătruns de conştiinţa misiunii sale europene.

In ce-l priveşte, a rezolvat pe tăcute, simplu şi definitiv şi problema generaţiilor care a făcut atâta zgomot în ultimii ani: s'a incadrat din capul locului, fără şovăire şi integral în generaţia celor ce-au însângerat pământul Majadahondei şi al Stalingradului pentru a opri năvala barbarilor.

(Serviciul Mondial)

4. Europa la răspântie

Europa e împărţită în două tabere. Intr'una din aceste tabere stau popoarele naţionaliste care luptă sub conducerea Axei pentru crearea unei noui ordini europene. Aceste popoare reprezintă voinţa şi tradiţia continentului european de a ţine seama de trecutul popoarelor sale şi de a purta de grijă de interesele lor vitale, în buna speranţă că Europa se va închega într'o unitate cât mai strânsă. In cealaltă tabără stă Anglia care mai speră să poată ţine şi de acum înainte sub controlul său popoarele continentului european şi să le asmuţe unele împotriva altora, potrivit cu interesele politicei sale imperialiste. In aceeaşi tabără mai stă însă şi Uniunea Sovietelor care tinde să-şi întindă stăpânirea sângeroasă şi asupra Europei şi să aprindă aici flacăra revoluţiei mondiale.

Ceea ce-o face pe Anglia să fie solidară cu Uniunea Sovietelor e ura ce o nutresc conducătorii lor politici faţă de Germania naţional-socialistă şi Italia fascistă. **Puterea motrice însă care stă în spatele amânduror acestor puteri e iudaismul mondial care se foloseşte de amândouă aceste ţări, pentru a-şi urmări propriile sale ţeluri de dominaţie mondială, în detrimentul tuturor celorlalte popoare.** De aceea dacă ţinem seama de faptul că şi Statele Unite stau sub o foarte puternică influenţă jidovească, nu trebue să ne mai mire faptul că iudaismului mondial i-a reuşit să atragă în războiu şi acest stat, deşi interesele acestuia nu erau câtuşi de puţin atinse prin conflictul european.

Istoria lumii n'a mai cunoscut niciodată până acum un conflict ca acesta care depăşind continentul european, a cuprins lumea întreagă, determinând o formidabilă concentrare de forţe. Şi nu e greu de a constata că'n tabăra popoarelor conduse de ideia dominaţiei mondiale, au fost declanşate forţe pe care, spre deosebire de forţele constructive ale popoarelor naţionaliste, le putem numi cu drept cuvânt forţele distrugerii şi ale degenerării. Astfel nici nu e de

---

[5]) Vezi: Alfred Rosenberg. Dietrich Eckart: „Der große Krumme", p. 242.

[6]) Vezi: Dr. Gerlich gegen Dietrich Eckart (reprodus de Alfred Rosenberg în „Kampf um die Macht", p. 30—34).

[7]) Citat din: Alfred Rosenberg. Dietrich Eckart, p. 248.

[1]) Porunca Vremii, XII, 2448 din 16. 2. 43.

[2]) Porunca Vremii, XII, 2463 din 5. 3. 43 şi XII, 2465 din 7. 3. 43.

Aceasta să fie oare contribuția Elveției la lupta hotârîtoare a Europei împotriva bolșevismului?

Acest inserat a fost publicat de „Baseler National-Zeitung" din 26 Februarie 1943. El constitue doar o mostră de propagandă sovietică, așa cum se face aceasta în Elveția dela izbucnirea războiului împotriva bolșevismului.

5. Aceasta să fie oare contribuția Elveției la lupta de apărare a Europei împotriva bolșevismului iudaic?

Presa elveţiană poate să-şi asume trista glorie de a fie singura presă de pe continentul european care s'a încumetat să facă o susţinută şi directă propagandă pentru bolşevismul iudaic. Deşi a fost unul dintre puţinele state care în anul 1934 şi-a dat votul împotriva primirii Uniunii Sovietelor în Liga Naţiunilor, Elveţia a devenit totuşi, după izbucnirea războiului împotriva bolşevismului, teatrul unei deşănţate propagande în favoarea Uniunii Sovietelor. Intr'un timp în care armata germană şi aliaţii ei, în strânsă colaborare cu trupe voluntare din aproape toate ţările europene, se luptă pe viaţă şi pe moarte cu Uniunea Sovietelor, pentru ca astfel să salveze cultura şi civilizaţia occidentală şi întregul continent european de haosul bolşevic, presa elveţiană îşi permite să-i înalţe în slavă pe asasinii roşi. Această presă se încumetă să prezinte statul sovietic în culori atât de simpatice, încât publicul elveţian ar fi îndreptăţit să creadă că e vorba de un stat ca toate celelalte. Ea prezintă lucrurile aşa ca şi când bolşevismul iudaic n'ar fi altceva decât o formă perfecţionată şi purificată prin eroism a ţarismului rusesc de odinioară, care a fost curăţit de Soviete de toate impurităţile sale şi înălţat la o formă ideală de stat. Ba, pentru a înşela şi mai uşor buna credinţă a poporului elveţian, presa elveţiană a prezentat Uniunea Sovietelor ca un stat democrat. Cuvântul „bolşevic" a dispărut cu totul din vocabularul acestei prese şi a fost înlocuit cu cuvântul „rus". Astfel presa elveţiană, cu deosebire „Neue Zürcher Zeitung" şi „Baseler National-Zeitung", nici nu mai vorbeşte despre comunismul iudaic, ci numai despre naţionalismul rusesc. Tot aşa ea nu mai ştie nimic despre masacrele îngrozitoare ale hoardelor iudeo-bolşevice şi mai ales de asuprirea şi exploatarea, unică în toată istoria lumii, a popoarelor sovietice, organizată şi condusă de comisari jidani, ci ea caută să arate poporului elveţian că Uniunea Sovietelor nu e decât un stat naţional bine organizat şi unitar ai cărui cetăţeni luptă cu eroism pentru libertatea patriei lor. Presa elveţiană socoate deci că prin asemenea articole, cu totului tot contrare adevărului, să poată influenţa şi impresiona opinia publică europeană! Ea nu-şi dă seama că lanţul neîntrerupt de crime şi masacre pe care potentaţii iudeo-bolşevici le-au comis timp de un sfert de secol, sunt prea bine cunoscute de toată lumea şi au produs o impresie prea profundă decât să poată fi şterse din memoria oamenilor prin nişte articole de gazetă. E peste putinţă ca ziariştii elveţieni care elaborează asemenea articole în favoarea Sovietelor, să fie de bună credinţă. Dar presa în serviciul căreia stau, fiind în solda propagandei iudeo-anglo-saxone şi bolşevice, ei află de bine să se adapteze acestei situaţii şi să scrie împotriva Puterilor Axei şi'n favorul Uniunii Sovietelor.

Propaganda iudeo-sovietică încearcă să influenţeze poporul elveţian mai ales prin filme sovietice cu caracter tendenţios. Prin astfel de filme şi având concursul presei elveţiene, propaganda iudeo-bolşevică caută să dea o imagine cu totul falşă despre oamenii şi stările de lucruri din Uniunea Sovietică, pe care le prezintă în culori cât se poate de simpatice. Şi notăm aici că'n această privinţă presa elveţiană nu se dă în lături dela nici o minciună.

La 21 Iunie 1941 a început războiul pentru eliberarea Europei de către presiunea iudeo-bolşevismului. La 16 Iulie 1941, aşadară numai puţine săptămâni după izbucnirea acestui război, „Neue Zürcher Zeitung" a publicat, în ediţia ei de dimineaţă, un inserat în care populaţia elveţiană era invitată să participe la rularea filmului sovietic **„Cei Şapte Viteji".**

„Acest film ne arată mai bine decât oricare alt mijloc de comunicare, morala, constituţia fizică, precum şi extraordinara tenacitate şi nemaipomenitul dispreţ de moarte al Ruşilor", — iată cuvintele pe care le putem citi în acest inserat care exprimă făţiş filo-sovietismul ziarului care l-a publicat.

Acest inserat a fost reprodus apoi la 11 August 1941 cu litere şi mai mari de către „National-Zeitung" din Basel.

Ediţia de seară din 11 August a acestei foi cuprinde un articol de fond care e de fapt o glorificare a armatei roşii şi a comisarului iudeu Kaganovici care e prezentat însă ca „rus" get-beget.

„Neue Zürcher Zeitung", în ediţia ei de dimineaţă din 12 August 1941, a publicat un inserat asupra filmului **„Petru cel Mare", „cel mai bun şi impresionant film rusesc"**, contribuind în felul acesta la propagarea unui film cu tendinţi sovietice.

Acelaşi ziar a publicat la 27 Ianuarie 1942, în ediţia sa de dimineaţă, un anunţ privitor la filmul **„Suworow", „cea mai desăvârşită creaţiune a filmului rus din 1941"**, făcând pe lângă aceasta şi alte aprecieri elogioase asupra acestui film de propagandă sovietică.

La 31 Ianuarie/1 Februarie 1942 a publicat şi „Baseler National-Zeitung" un imn de laudă pentru filmul bolşevic „Suworow". Acest film a rulat aşadară în cinematografele elveţiene într'un timp când celelalte popoare europene îşi vârsau sângele pe frontul de Est pentru a apăra continentul nostru de năvala aprigă a hoardelor sovietice. Numitul articol din „National-Zeitung" se încumetă chiar să compare filmul iudeo-bolşevic „Suworow" cu filmele germane „Fridericus Rex". Fireşte că autorul acestui articol de propagandă iudeo-anglo-sovietică ajunge la concluzia că filmul „Suworow" e cu mult mai bun decât toate filmele „Fridericus Rex" la un loc, căci iată ce afirmă autorul textual: „aici se cască marea prăpastie care desparte acest film de războiu de mare actualitate, în care personagiile poartă ca din întâmplare costumele secolului al 18-lea, — de poveştile istorice ale casei Ufa. La acestea din urmă e vorba de anemice prezentări istorice, teatru, protagonişti şi joc; dincolo e vorba de Ruşii din 1941, aşadară de astăzi, a căror pregătire militară şi elan de luptă se exprimă în marile exemple ale trecutului."

Cu asemenea aprecieri ridicole şi nedrepte socoate autorul să poată trezi simpatia poporului elveţian pentru Soviete. Dar imnul său de laudă mai continuă în felul următor:

„Suworow" constitue cea mai bună dovadă că filmul rus n'a pierdut nimic din calităţile şi particularităţile sale. Trecerea sa din sfera socială şi umană în cea naţională corespunde imaginii pe care trebuie să ne-o facem despre Rusia de astăzi şi tocmai această puternică mişcare naţională a cărei existenţă n'a fost poate cunoscută înainte de izbucnirea acestui război, dar care l-a surprins şi pe adversar, se exprimă cu deosebit elan în acest film pe care trebuie să-l înţelegem prin prizma unui prezent care nu-i favorabil unui socialism pacific."

După acest imn de laudă, autorul ajunge însfârşit să ne desvăluie şi scopul adevărat pe care-l urmăreşte cu articolul său. El adaogă:

„Ţinem să accentuăm încă odată că dorinţa noastră cea mai vie e ca acest film să ruleze şi în Basel."

Un inserat publicat la 16 Martie 1942 în acelaşi ziar aduce la cunoştinţa cetăţenilor din Basel că filmul „Suworow" va rula în această zi pentru ultima oară în acest oraş.

La 26 Februarie 1943 a mai publicat „Baseler National-Zeitung" un inserat pe care-l reproducem la pagina 8 a acestui număr. Acest inserat aduce la cunoştinţa publică rularea filmului de propagandă sovietică „Alexander Newski". Jidanul bolşevic Eisenstein, cunoscut ca regisor de filme revoluţionare bolşevice, e prezentat poporului elveţian de către propria sa presă ca „un Rus cu renume mondial". Aşadară acest viclean propagandist iudeu e chemat să-i dea poporului elveţian „o idee clară despre sufletul poporului rus".

Presa elveţiană i-ar face poporului elveţian un mare serviciu, dacă i-ar spune tot adevărul despre bolşevismul iudaic care era cât pe ce să inunde Europa, decât să continue a jigni popoarele europene care şi-au luat asupra lor uriaşa sarcină de a salva odată pentru totdeauna Europa şi aşadară şi Elveţia de primejdia iudeo-bolşevică şi care au adus până acum jertfe atât de sângeroase pentru asigurarea libertăţii europene.

Cele relatate aici despre propaganda pe care o face presa elveţiană sunt doar câteva spicuiri dintr'un mare număr de asemenea anunţuri şi articole care ne arată că Elveţia a devenit de fapt o arenă a propagandei iudeo-sovietice.

Aceasta să fie oare contribuţia Elveţiei la războiul hotărîtor al Europei împotriva bolşevismului?

Nu ne vine a crede aceasta şi de aceea îi întrebăm pe cetăţenii elveţieni:

Nu-şi dau ei seama că sunt mereu duşi în eroare de către presa ţării lor? Îşi dă oare seama poporul elveţian că presa sa caută cu tot dinadinsul să arate că bolşevismul nu prezintă nici o primejdie pentru nimeni? N'a băgat de seamă poporul elveţian că presa sa s'a aruncat ca o femeie pierdută în braţele bolşevismului?

Nu-şi dau seama Elveţienii că industria lor de filme, care se găseşte aproape exclusiv în mâni jidoveşti, vrea să susţină cauza Sovietelor prin rularea de filme de propagandă bolşevică? Şi nu-şi dă seama acest popor că tolerarea acestei propagande iudeo-bolşevice în presa sa constitue o gravă jignire a popoarelor europene care apără cu sângele fiilor lor şi libertatea Elveţiei? Nu-şi dau seama Elveţienii că acest procedeu al presei lor constitue de fapt un act de trădare a Europei? Nu-şi dau ei seama de situaţia imposibilă ce şi-o crează în mijlocul popoarelor europene prin tolerarea acestei propagande sovietice? Nu-şi dă seama poporul elveţian cât de mult îi scade prestigiul în Europa în urma propagandei ce-o face presa sa în favoarea Sovietelor? Şi-şi dă seama oare Elveţia că ea e astăzi singura ţară în Europa care tolerează o asemenea propagandă?

N'a băgat de seamă poporul elveţian că mai ales „Baseler National-Zeitung" îşi exprimă în toate articolele sale de fond dorinţa ca Sovietele să iasă biruitoare în acest război? Şi nu-şi dă seama că se'ncurcă tot mai mult în reţeaua propagandei iudeo-bolşevice? Nu-şi dă seama că presa sa caută să-i adoarmă vigilenţa, ca să nu mai poată vedea primejdia bolşevică?

Cât timp va mai tolera poporul elveţian propaganda iudeo-bolşevică în propria sa ţară?

(Serviciul Mondial)

Pentru evreime minciuna e ceea ce e apa pentru peşti: singurul element în care poate trăi

Ion Al. Brătescu-Voineşti

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

I. 13148/20.08.84

ANTIC. 6 35